

Lliurament del Premi Pere Casaldàliga a la Solidaritat

► L'Associació Casal Claret de Vic, entitat que treballa per la integració dels immigrants i la convivència, ha estat guardonada amb el Premi Pere Casaldàliga a la Solidaritat «per ser un exemple admirable d'un treball solidari a favor dels col·lectius febles i per desenvolupar projectes amb un alt contingut humanitari i social», segons va anunciar Josep M. Carrillo, president del FICNA, entitat organitzadora del Festival Internacional de Cinema Solidari (CLAM) i promotora d'aquest guardó. En la foto, un moment de l'entrega del guardó el diumenge 3 de maig passat.

GLOSSA

Que Déu ens guardi fins demà

Rebo un correu electrònic d'un religiós siríà. «Un diumenge terrible. Dues explosions han tenallat la ciutat. He celebrat la missa dominical. Normalment hi assisteixen entre quatre-centes i cinc-centes persones: avui n'eren vuitanta. La gent té por. Durant la missa els murs de la catedral vibraven, la gent tremolava i l'Evangelí parlava del Bon Pastor que no abandona el seu ramat. Què dir? Mantinguem-nos units en el Senyor perquè Ell ens sosté davant els nostres temors.» La persecució ha acompanyat sempre el pelegrinatge dels cristians per la terra. Jesús és el nostre referent. La seva pobresa i el seu abaixament a la creu també són actuals en aquestes situacions en què les tenebres es volen imposar a la llum.

«De nit els combats s'intensifiquen. Aquesta nit és terrible. Les bombes cauen molt a prop nostre. La gent experimenta uns trencaments dolorosos: sobtadament s'enfonsen els edificis i despareix tota la història personal i tots els records. Resten només les runes i les persones que tremolen, espantades, desproveïdes materialment i psicològicament de tots els objectes que estimem, quan no han perdut, també, les persones estimades. Por, pànic i inquietud davant el que pugui passar demà. Els

rumors diuen que hi haurà combats ferotges. Pessimisme general. L'èxode dels cristians ha començat. Molts em diuen: «Tenim por de les nits, on podem dormir?» Una vegada més la comunitat cristiana mostra un esperit solidari. Tot-hom comença a acollir els desplaçats. Avui he vist en aquests barris Job, l'home provat.»

«Ara Déu m'ha deixat abatut, m'ha pres els qui m'envoltaven [...] i el cos aflauit m'acusava» (Jb 16,7-8). Difícil tasca la d'encoratjar els altres quan s'experimenta la pròpia flaqueza. Déu dona, però, força als perseguits per causa del seu nom: la força dels qui afronten l'avui segurs de la fidelitat de Déu Pare.

Acaba el correu amb aquesta petició confiada: «Que Déu ens guardi fins demà. Que l'Esperit Sant em sostingui i em doni valor perquè sento una gran debilitat en el més profund de mi mateix». «A tot aquell qui em reconegui davant els homes, també jo el reconeixeré davant el meu Pare del cel» (Mt 10, 32). Quan es defensa una causa justa, convé no defugir les dificultats, afrontar la prova i vèncer la por. Donar testimoni d'Aquell en qui es confia.

Enric Puig Jofra, SJ

AGENDA

- **Dilluns 25**, Visita Pastoral a Caseres.
- **Dimarts 26**, Visita Pastoral a Arnes.
- **Dijous 28**, Visita Pastoral a Bot.
- **Divendres 29**, Visita Pastoral a Bot. / Ginestar, 19 h, Confirmacions. / Rasquera, 20.30 h, Confirmacions.
- **Dissabte 30**, Rogativa de Portell a Castellfort. / Vida Consagrada, 16 h, Jornada Pro Orantibus a les Carmelites de Jesús.
- **Diumenge 31**, Tortosa, Parròquia Mare de Déu dels Àngels, 11.30 h, Confirmacions. / Catedral, trobada anual UNRE. / Gandesa, 20 h, celebració arxiprestal de la Terra Alta.

PARAULES DE VIDA

L'Església, servidora dels pobres (I)

Durant els darrers anys, un dels temes que més es parla, tant en els mitjans de comunicació social com en les nostres converses privades, és la crisi que estem vivint. Encara que es diu que comencem a eixir, la veritat és que els efectes encara s'estan vivint en amplis sectors de la nostra societat. Els efectes són visibles en les diverses formes de pobresa que s'han estès i que estan afectant a tantes famílies. Diverses institucions de l'Església han donat i estan donant testimoni de solidaritat i de proximitat als més desfavorits. No obstant això, som conscients que encara queda un llarg camí per recórrer.

Davant d'aquesta situació, en l'última assemblea de la Conferència Episcopal, els bisbes hem aprovat una instrucció pastoral per a orientar als catòlics i a tots aquells que vullguen sentir la veu de l'Església, sobre quina ha de ser la nostra resposta i el nostre compromís en favor dels qui més estan patint les conseqüències de la crisi que vivim. La instrucció, titulada *L'Església, servidora dels pobres*, pretén conscienciar a la societat i animar a tots a què continuem combatent les distintes pobreses que hi ha al nostre voltant, i que no ens cansem en la lluita perquè tots tinguem una vida digna. Per ajudar a la seua difusió, durant les properes setmanes comentarem alguns temes d'aquesta instrucció pastoral amb el desig de despertar l'interès en la seua lectura i reflexió.

Quan parlem de crisi, la primera cosa que ens ve al pensament és la crisi econòmica. Això és lògic, perquè són els efectes més visibles. No obstant això, els cristians no podem oblidar que una lluita eficaç contra la pobresa no pot consistir únicament en alleujar els efectes d'aquesta situació en tantes famílies i persones de la nostra societat, sinó que també cal combatre les causes que poden haver conduït a aquesta situació o que, almenys, la poden haver agreujat.

Entre les causes que estan en l'origen d'aquesta crisi, i que tots estem cridats a combatre, en el document s'assenyalen algunes d'elles:

- En primer lloc està l'oblit del principi de la primacia de l'ésser humà en el funcionament de tot sistema econòmic. Açò es tradueix en un sistema que justifica com a normal l'afany de lucre i les ànsies de diners, i considera aquestes actituds com a generadores del progrés econòmic. El benefici, que és necessari per crear progrés, no pot ser considerat com a fi absolut de l'activitat econòmica, perquè, quan açò ocorre, es justifica qualsevol mitjà per aconseguir-lo.
- En segon lloc s'assenyala també l'absolutització d'una cultura de la immediatesa i de la tècnica. Aquesta cultura porta a un pragmatisme que ignora els principis ètics i a un oblit de la solidaritat cap als pobres, que és necessària per a una sana convivència social.

Que el Senyor ens concedisca no ser indiferents cap als més necessitats.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

ENTREVISTA

▶ **JOAN PLANELLAS**

Diàleg d'interès

El 2 de juny comença un nou curs *en línia* sobre ciència i fe (www.CienciaiFeBcn.com) —l'únic 100% *en línia* en l'Església catòlica a tot el món—, organitzat per la Facultat de Teologia de Catalunya (FTC) sota el patrocini del Pontifici Consell de la Cultura, amb el suport de la John Templeton Foundation. Tracten el cas Galileu, com coneix la ciència la realitat, la creació en un món en evolució, les cèl·lules mare, la neurociència... El Dr. Joan Planellas, vicedegà de la FTC, avança que el proper curs, a l'octubre, també es farà en anglès.

Quins reptes plantegen les ciències als creients d'avui?

La fe cristiana ha de tenir una actitud de diàleg clar i sincer davant la ciència empírica. D'aquí que cal una actitud d'humilitat per ambdues parts. La investigació teològica ha de tenir aquell rigor científic propi de les corresponents disciplines antropològiques, filosòfiques o històriques en el seu desplegament universitari. I a la ciència empírica li cal reconèixer una «raó àmplia»; és a dir: que no n'hi ha prou amb allò empíricament verificable, sinó que cal també la saviesa del context.

Per què la teologia ha de dialogar amb la nostra cultura?

La teologia ha de saber respondre als grans interrogants i preguntes de l'home d'avui. Per aquest motiu, més que mai ens convé un cristianisme que ressalti la unió estreta entre la causa de Déu i la causa de l'home. Perquè en Déu s'hi juga la sort de l'home. Però Déu no necessita que defensem el seu *estatut* ni els seus drets. És la sort mateixa de l'home que s'hi troba en joc.

Com s'implica la FTC en el diàleg ciència-fe?

És una dimensió molt present en el desenvolupament de les matèries pròpies, especialment en l'àmbit de la teologia fonamental.

PREGÀRIES DE LA M. TERESA

Per un infant que ha de néixer

Oh Mare, Maria, tu que ho saps tot sobre la joia, la felicitat i la incertesa que tota mare sent pel seu fill encara no nascut.

Beneix els pares i beneix aquest infant. Protegeix aquesta petita vida amb tota la teva força, amb tota la teva cura.

Estimadíssima Mare, Maria, vetlla perquè aquest petit cor que bateja al si de la seva mare ningú no el colpegi abans de néixer i abans d'haver acomplert la missió en aquest món que el nostre Pare benvolent li ha donat.

Amén.

Mare Teresa de Calcuta

SER PADRES

El cambio de familia no es fácil

Se calcula que la mitad de los niños experimentan cambios importantes en su vida cuando uno o ambos padres separados construyen una nueva relación de pareja. Estos cambios son más notables cuando es el progenitor custodio el que vuelve a casarse, y también cuando el nuevo cónyuge, convertido ahora en flamante padrastro o madrastra, quiere que los hijos de su anterior matrimonio formen parte de la nueva familia.

No me cansaré de repetir algo que se olvida con extrema facilidad: el tiempo de los niños no puede medirse igual que el de sus padres. Las pausas, las cadencias, el tempo del armónico desarrollo infantil, tiene sus propios compases. Y los padres no tienen que pretender hacer coincidir sus previsiones del *calendario de sus sentimientos* con las de sus hijos.

Al consolidarse una nueva familia cruje todo el entorno habitual del niño. Su protectora red social sufre variaciones que la desequilibran, al menos momentáneamente. El nuevo matrimonio puede obligar, por ejemplo, a cambios geográficos importantes, con un mayor distanciamiento físico de los padres no custodios, abuelos y otros familiares y amigos. Los niños pueden cambiar a otras comunidades, con nuevos estilos de vida, o a nuevos barrios y nuevas escuelas.

Los adultos, a menudo con nuestras prisas, nos precipitamos e intentamos crear la nueva familia por la vía de urgencia de lo que denominamos la *integración instantánea*. Grave error. Los niños requieren que no se les apremie, que puedan digerir a su aire la nueva situación familiar que se les plantea.

Dr. Paulino Castells

(*Crecer con padres separados*, Plataforma Editorial)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

El Espíritu Santo y la memoria del corazón

La Biblia destaca sobremanera el valor de la memoria y del recuerdo. Tanto es así que, según Jesús, el Espíritu Santo «os recordará todo lo que os he dicho» (*Jn 14,26*).

La clave de esta capacidad de recordar reside en el corazón. Esta memoria se basa en recordar, es decir, en recuperar las vivencias custodiadas en el corazón, como María de Nazaret, que «conservaba todo esto en su corazón» (*Lc 2,51*).

En la Biblia, el corazón es el centro de la persona, donde residen los sentimientos y las emociones, pero también los pensamientos y las decisiones, los recuerdos y los proyectos.

Cuando el Espíritu Santo recuerda todo lo que Jesús ha dicho, significa que prepara el corazón humano para que germine la Palabra, una semilla que conserva su potencialidad a lo largo del tiempo y que fructifica en el momento oportuno. Entonces, recuerdos, sentimientos, ideas, proyectos y decisiones se aúnan y brota de nuestro interior un torrente de fecundidad.

Josep Otón

La mística de la Palabra, Editorial Sal Terrae del Grupo de Comunicación Loyola

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

Es reprèn el temps de durant l'any

25. ■ Dilluns (litúrgia hores: 4a setm.) [Sir 17,20-28 / SI 31 / Mc 10,17-27]. Sant Beda el Venerable (673-735), prev. i doctor de l'Església; sant Gregori VII, papa (1073-1085), abans monjo Hildebrand; santa Maria-Magdalena de Pazzi (Florència 1566-1607), vg. carmelitana. Sant Urbà I, papa (222-230) i mr.; santa Magdalena-Sofia Barat, fund. rel. del Sagrat Cor, a París (SCJM, 1800); santa Vicenta-Maria López Vicuña, vg., fund. rel. Maria Immaculada.

26. □ Dimarts [Sir 35,1-15 / SI 49 / Mc 10,28-31]. Sant Felip Neri (Florència 1515 - Roma 1595), prev., fund. Congregació de l'Oratori (CO, 1551). Sant Zacaries, bisbe; sant Eleuteri, papa (grec, 175-189) i mr.

27. ■ Dimecres [Sir 36,1-2.5-6.13-19 / SI 78 / Mc 10,32-45]. Sant Agustí de Canterbury (s. vi-vii), bisbe, abans monjo a Roma. Sant Juli, mr.; sant Berenguer, monjo. Beat Josep Tous (Igualada 1811 - Barcelona 1871), prev. i fund.

28. □ Dijous [Is 52,13-53,12 (o bé: He 10,12-23) / SI 39 / Lc 22,14-20]. Jesucrist, Gran Sacerdot per sempre. Sant Germà, bisbe de París; sant Emili, mr.; santa Maria-Anna de Jesús Paredes, vg., de l'Equador.

29. ■ Divendres (□ Urgell) [Sir 44,1.9-13 / SI 149 / Mc 11,11-26]. Sant Just (segle vi), bisbe d'Urgell; sant Pere Sans, bisbe de Fo-quien i màrtir a la Xina (1747), nat a Ascó (Ribera d'Ebre), dominic. Beat Feliu de Nicòsia, religiós caputxí; beat Ramon Escrivà i companys màrtirs.

30. ■ Dissabte [Sir 51,17-27 / SI 18 / Mc 11,27-33]. Sant Ferran (1198-1252), rei castellano-ileonès, patró d'institucions diverses. Santa Joana d'Arc, vg., patrona de França; santa Emília, mare de sants (Basili el Gran, Gregori de Nissa i Pere de Sebaste, bisbes, i Macrina). Beat Pere Tarrés i Claret (Manresa, 1905 - Barcelona, 1950), prevere de la diòcesi de Barcelona; beata Baptista de Varano, vg.

31. □ † Diumenge vinent, la Santíssima Trinitat (lit. hores: 1a setm.) [Dt 4,32-34.39-40 / SI 32 / Rm 8,14-17 / Mt 28,16-20]. Visitació de la Mare de Déu. Santa Peronella (*Petronila*), vg.; sant Pasqual, diaca.

DIUMENGE DE PENTECOSTA

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 2,1-11)

Durant la celebració de la diada de la Pentecosta, es trobaven tots junts en un mateix lloc, quan, de sobte, se sentí venir del cel un so com si es girés una ventada violenta, i omplí tota la casa on es trobaven asseguts.

Llavors se'ls aparegueren com unes llengües de foc, que es distribuïren i es posaren sobre cadascun d'ells. Tots quedaren plens de l'Esperit Sant i començaren a expressar-se en diversos llenguatges, tal com l'Esperit els concedia de parlar.

Residien a Jerusalem jueus piadosos provinents de totes les nacionalitats que hi ha sota el cel. Quan se sentí aquell so, la gent hi anà i quedaren desconcertats, perquè cadascú els sentia parlar en la seva pròpia llengua. Estranyats i fora de si deien: «¿No són galileus, tots aquests que parlen? Doncs, ¿com és que cadascú de nosaltres els sentim en la nostra llengua materna? Entre nosaltres hi ha parts, medes i elamites, hi ha residents a Mesopotàmia, al país dels jueus i a Capadòcia, al Pont i a l'Àsia, a Frígia i a Pamfília, a Egipte i a les regions de Líbia, tocant a Cirena, hi ha forasters de Roma, hi ha jueus i prosèlits, hi ha cretencs i àrabs, però tots nosaltres els sentim proclamar les grandeses de Déu en les nostres pròpies llengües.»

▶ Salm responsorial (103)

R. *Quan envieu el vostre alè, Senyor, renoveu la vida sobre la terra.*

Beneeix el Senyor, ànima meva. / Senyor, Déu meu, que en sou de gran. / Que en són de variades, Senyor, les vostres obres, / la terra és plena de les vostres criatures. R. Si els retireu l'alè, expiren / i tornen a la pols d'on van sortir. / Quan envieu el vostre alè, reneix la creació, / i renoveu la vida sobre la terra. R.

Glòria al Senyor per sempre. / Que s'alegri el Senyor contemplant el que ha fet, / que li sigui agradable aquest poema, / són per al Senyor aquests cants de goig. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

(1Co 12,3b-7.12-13) *(La segona lectura, aquest any B, també pot ser: Ga 5,16-25)*

Germans, ningú no pot confessar que Jesús és el Senyor si no és per un do de l'Esperit Sant. Els dons que rebem són diversos, però l'Esperit que els distribueix és un de sol. Són diversos els serveis, però és un de sol el Senyor a qui servim. Són diversos els miracles, però tots són obra d'un sol Déu, que els fa valent-se de cadascun de nosaltres. Les manifestacions de l'Esperit distribuïdes a cadascú són en bé de tots. Perquè el Crist és com el cos humà: és un, encara que tingui molts membres, ja que tots els membres, ni que siguin molts, formen un sol cos. Tots nosaltres, jueus o grecs, esclaus o lliures, hem estat batejats en un sol Esperit per formar un sol cos, i a tots ens ha estat donat com a beguda el mateix Esperit.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 20,19-23)

(L'Evangelí, aquest any B, també pot ser: Jn 15,26-27; 16,12-15)

Al vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres». Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres». Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdoneu, quedaran sense perdó.»

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 2,1-11)

Al llegar el día de Pentecostés, estaban todos reunidos en el mismo lugar. De repente, un ruido del cielo, como de un viento recio, resonó en toda la casa donde se encontraban. Vieron aparecer unas lenguas, como llamaradas, que se repartían, posándose encima de cada uno. Se llenaron todos de Espíritu Santo y empezaron a hablar en lenguas extranjeras, cada uno en la lengua que el Espíritu le sugería.

Se encontraban entonces en Jerusalén judíos devotos de todas las naciones de la tierra. Al oír el ruido, acudieron en masa y quedaron desconcertados, porque cada uno los oía hablar en su propio idioma.

Enormemente sorprendidos, preguntaban: «¿No son galileos todos esos que están hablando? Entonces, ¿cómo es que cada uno los oímos hablar en nuestra lengua nativa? Entre nosotros hay partos, medos y elamitas, otros vivimos en Mesopotamia, Judea, Capadocia, en el Ponto y en Asia, en Frigia o en Panfilia, en Egipto o en la zona de Libia que limita con Cirene; algunos somos forasteros de Roma, otros judíos o prosélitos; también hay cretenses y árabes; y cada uno los oímos hablar de las maravillas de Dios en nuestra propia lengua.»

▶ Salmo responsorial (103)

R. *Envía tu Espíritu, Señor, y repuebla la faz de la tierra.*

Bendice, alma mía, al Señor: / ¡Dios mío, qué grande eres! / Cuántas son tus obras, Señor; / la tierra está llena de tus criaturas. R.

Les retiras el aliento, y expiran, / y vuelven a ser polvo; / envías tu aliento, y los creas, / y repueblas la faz de la tierra. R.

Gloria a Dios para siempre, / goce el Señor con sus obras. / Que le sea agradable mi poema, / y yo me alegraré con el Señor. R.

La vinguda de l'Esperit Sant.
Pintura d'El Greco (fragment),
Museo del Prado (Madrid)

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios

(1Co 12,3b-7.12-13) *(La segunda lectura, en este año B, también puede ser: Ga 5,16-25)*

Hermanos:

Nadie puede decir «Jesús es Señor», si no es bajo la acción del Espíritu Santo. Hay diversidad de dones, pero un mismo Espíritu; hay diversidad de ministerios, pero un mismo Señor; y hay diversidad de funciones, pero un mismo Dios que obra todo en todos. En cada uno se manifiesta el Espíritu para el bien común. Porque, lo mismo que el cuerpo es uno y tiene muchos miembros, y todos los miembros del cuerpo, a pesar de ser muchos, son un solo cuerpo, así es también Cristo. Todos nosotros, judíos y griegos, esclavos y libres, hemos sido bautizados en un mismo Espíritu, para formar un solo cuerpo. Y todos hemos bebido de un solo Espíritu.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 20,19-23)

(El Evangelio, en este año B, también puede ser: Jn 15,26-27; 16,12-15)

Al anochecer de aquel día, el día primero de la semana, estaban los discípulos en una casa, con las puertas cerradas por miedo a los judíos. Y en esto entró Jesús, se puso en medio y les dijo: «Paz a vosotros.» Y, diciendo esto, les enseñó las manos y el costado. Y los discípulos se llenaron de alegría al ver al Señor. Jesús repitió: «Paz a vosotros. Como el Padre me ha enviado, así también os envío yo.» Y, dicho esto, exhaló su aliento sobre ellos y les dijo: «Recibid el Espíritu Santo; a quienes les perdonéis los pecados, les quedan perdonados; a quienes se los retengáis, les quedan retenidos.»

COMENTARI

Enviats per l'Esperit Sant

La Pentecosta, a l'Antic Testament, era una festa alegre de la collita: la nova Pentecosta, que celebrem cinquanta dies després de Pasqua, és causa d'una festa de la collita, d'acompliment i consumació. És el fruit de la Pasqua, de la confirmació de la resurrecció de Jesús, de la seva exaltació al Pare i de la seva presència en la comunitat cristiana. Sense la vinguda de l'Esperit, la Pasqua quedaria incompleta. L'Esperit Sant és el misteri més íntim de Déu, com qui diu el seu cor, i és el darrer i més exterior do de Déu per al món. Renova la creació des de dins. Qui creu en la força d'aquest Esperit i demana que vingui se sentirà mogut per l'Esperit.

Diu Jesús: «Quan vindrà el Defensor, l'Esperit de veritat, l'Esperit que ve del Pare, us guiarà cap a un coneixement de la veritat sencera». La vida nova brolla del do de l'Esperit, diu sant Pau, fa que tots els qui hem rebut l'Esperit caminem «segons l'Esperit». L'Esperit és font i garantia de llibertat per aquells que es deixen guiar per l'impuls interior de l'Esperit. Ja que tota la voluntat de Déu es concentra en el precepte de l'amor, per aquells que segueixen l'impuls interior de l'Esperit, no els cal el control extern de la llei perquè actuen espontàniament segons les exigències de l'amor. Per això cantem «Veniu, Esperit Sant, ompliu el cor dels vostres fidels i enceneu-hi la flama del vostre amor». Hem de viure no *al nostre aire* sinó a l'*aire* (Esperit) del Crist.

«Sense l'Esperit Sant Déu queda molt llunyà, Crist és una figura del passat, l'Evangelí és lletra morta, l'Església, una mera organització, l'autoritat, un poder dominador, la missió, una propaganda, el culte, una evocació, i l'actuar cristià, una moral d'esclaus. Però amb l'Esperit Sant, tot l'univers gemega amb els dolors d'infantament del Regne, el Crist Ressuscitat s'hi fa present, l'Evangelí és una força que dóna vida, l'Església realitza la comunió trinitària, l'autoritat és un servei alliberador, la missió, una Pentecosta, la litúrgia, un memorial i una anticipació, i l'actuar humà esdevé cada vegada més diví» (Ignatius de Latakia).

CRÒNICA DIOCESANA

Missa Crismal

El dia 31 de març, Dimarts Sant, s'aplegà a la Catedral el presbiteri diocesà presidit pel Sr. Bisbe, per celebrar la Missa Crismal. Dia de joia i germanor entre els sacerdots i diaques permanents de la diòcesi, acompanyats dels tres seminaristes, religiosos i laics. És la festa primordial del sacerdoti de Crist, del sacerdoti dels seus ministres, a qui el Senyor crida per perpetuar la seva obra.

En l'homilia el Sr. Bisbe, després de la salutació, felicità els sacerdots que complien els cinquanta anys de la seua ordenació: Mn. Manuel Domènech, Mn. Domingo Escuder, Mn. Isaïes Riba i Mn. José M.ª Subirats; així com també felicità Mn. Carlos Castán en el seus vint-i-cinc anys d'ordenació sacerdotal.

Donem gràcies a Déu per aquesta celebració eminentment sacerdotal i preguem pel nostre bisbe Enrique i pel nostre presbiteri diocesà per a que el Senyor els ajudi en la seva tasca evangelitzadora. Demanem-li també que no manquin mai vocacions sacerdotals a la nostra Església.

Maria Joana Querol

Novenario 2015

Hemos asistido al novenario del Santísimo Cristo del Mar de Benicarló, de la mano de santa Teresa de la que se celebra el V Aniversario de su nacimiento. Todos los predicadores han profundizado en la espiritualidad de la santa. Los jóvenes tuvieron su día alentados por el Sr. Obispo de la Seo de Urgell. El novenario lo cerró nuestro Sr. Obispo que también presidió la bajada de la ve-

nerada imagen desde San Bartolomé a su ermita. Este año se celebra también el 75 aniversario de la llegada, por mar, de la nueva imagen que sustituyó a la destruida en la guerra. La vibrante representación teatral *del Crist de la mar* en el renovado templo parroquial de San Bartolomé ha hecho visible la historia de la llegada de nuestra querida imagen portada por el cautivo César Cataldo. La alegría de la cruz ha tenido su encanto en la interpretación con guitarra del carmelita P. Rafael María.

Manuel Ferrer

La Passió al carrer (Parròquia Sant Miquel, Deltebre-La Cava)

Dissabte 28 de març, i diumenge 29, l'Associació de la Passió de la parròquia de Sant Miquel representava al vespre, davant la façana de l'Església la Passió del Senyor. Dues hores impressionants on tots els actors ens van fer reviure el misteri de l'amor de Déu manifestat en la passió, mort i resurrecció del Senyor. També el fet de ser al carrer, va crear un marc i un ambient que ajudava a la mateixa representació. Tenim que agrair els es-

forços de les persones que actuen i la constància en els assaigs, a les persones que col·laboren i la fan possible i als quasi quatre-cents espectadors que entre els dos dies van venir a veure-la.

El proper any celebrarem els seixanta anys de la Passió, obra que amb tanta il·lusió el pastor i rector d'aquell moment, Mn. Gabriel, va iniciar.

Mn. Joan Guerola

Celebració de la Missa del Diumenge de Rams a la Catedral

El dia 29 de març, tingué lloc a la Catedral la celebració del Diumenge de Rams. S'inicià amb la benedicció de palmes a l'absis, on s'hi van fer presents molts xiquets i xiquetes acompanyats dels seus pares. Tot seguit, en processó, van arribar a l'altar major per celebrar l'Eucaristia.

La Missa concelebrada fou presidida pel Sr. Bisbe, Mons. Enrique Benavent Vidal, a la qual van assistir-hi les autoritats municipals, la Junta de Confraries de Setmana Santa de Tortosa i molts fidels.

En acabar l'Eucaristia, el Sr. Bisbe digué unes paraules de comiat: «Hem seguit aquesta celebració acompanyats dels xiquets i els seus pares. Gràcies! Que l'alegria d'aquesta celebració us ajudi a passar una bona Setmana Santa.»

Celebrem aquests dies sants de la Passió i Mort del Senyor, per viure amb joia la seva Resurrecció.

Maria Joana Querol

PALABRAS DE VIDA

La Iglesia, servidora de los pobres (I)

Durante los últimos años, una de los temas de los que más se habla, tanto en los medios de comunicación social como en nuestras conversaciones privadas, es la crisis en la que estamos viviendo. Aunque se dice que comenzamos a salir, lo cierto es que los efectos todavía se están viviendo en amplios sectores de nuestra sociedad. Los efectos son visibles en las diversas formas de pobreza que se han extendido y que están afectando a tantas familias. Diversas instituciones de la Iglesia han dado y están dando testimonio de solidaridad y de cercanía a los más desfavorecidos. Sin embargo, somos conscientes de que todavía queda un largo camino por recorrer.

Ante esta situación, en la última asamblea de la Conferencia Episcopal, los obispos hemos aprobado una instrucción pastoral para orientar a los católicos y a todos aquellos que quieran oír la voz de la Iglesia, sobre cuál debe ser nuestra respuesta y nuestro compromiso en favor de los que más están sufriendo las consecuencias de la crisis que vivimos. La instrucción, titulada *La Iglesia, servidora de los pobres*, pretende concienciar a

la sociedad y animar a todos a que sigamos combatiendo las distintas pobrezas que hay a nuestro alrededor, y que no nos cansemos en la lucha para que todos tengamos una vida digna. Para ayudar a su difusión, durante las próximas semanas comentaremos algunos temas de esta instrucción pastoral con el deseo de despertar el interés en su lectura y reflexión.

Cuando hablamos de crisis, lo primero que nos viene al pensamiento es la crisis económica. Esto es lógico, porque son los efectos más visibles. Sin embargo, los cristianos no podemos olvidar que una lucha eficaz contra la pobreza no puede consistir únicamente en aliviar los efectos de esta situación en tantas familias y personas de nuestra sociedad, sino que también hay que combatir las causas que pueden haber conducido a esta situación o que, al menos, la pueden haber agravado.

Entre las causas que están en el origen de esta crisis, y que todos estamos llamados a combatir, en el documento se señalan algunas de ellas:

- En primer lugar está el olvido del principio de la primacía del ser humano en el funcio-

namiento de todo sistema económico. Esto se traduce en un sistema que justifica como algo normal el afán de lucro y las ansias de dinero, y considera estas actitudes como generadoras del progreso económico. El beneficio, que es necesario para crear progreso, no puede ser considerado como fin absoluto de la actividad económica, porque, cuando esto ocurre, se justifica cualquier medio para conseguirlo.

- En segundo lugar se señala también la absolutización de una cultura de lo inmediato y de la técnica. Esta cultura lleva a un pragmatismo que ignora los principios éticos y a un olvido de la solidaridad hacia los pobres, que es necesaria para una sana convivencia social.

Que el Señor nos conceda no ser indiferentes hacia los más necesitados.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa